

næste Trigsstadeserstatning og Resten forstjellige andre Anliggender. Jeg skal først tillade mig at omtale den første Gruppe, det er de 23 første Andragender. Af disse ere de 9 første, med Undtagelse af Nr. 7, altsaa ialt 8, foreslaaede henlagte, ikke blot af Realitetshensyn; jeg vil ikke engang sige, at de ere foreslaaede henlagte af Realitetshensyn, da man ikke for formelle Feils Skyld kunde tage disse Andragender under nærmere Overveielse, idet de nemlig ikke iforveien have været indgivne til vedkommende Ministerier. Det er jo en Selvfølge, at det er i sin Orden, at naar Noget troer sig forurettet af Administrationen eller troer, at Villighed maatte tale for, at der udover de lovlige Bestemmelser, som Administrationen følger, bliver ydet yderligere Hjælp, han da henvender sig til Rigsdagen; men det er en Regel, som følges, og som jo, naar ikke ganske særegne Omstændigheder maatte gjøre en Undtagelse deraf, bør følges, at de Vedkommende først bør henvende sig til vedkommende Minister; thi hvis vedkommende Minister anseer Sagen, som de andrage om, for værd at tage under Overveielse, da er selvfølgelig den ordinaire Vej langt at foretrække, nemlig at Ministeren igennem Tillægsbevillingslove, Finantslove eller paa anden Maade søger at fremme det, Andragendet gaaer ud paa at ønske. Jeg gjør disse Bemærkninger i Tilbud til, at alle Vedkommende, som i Fremtiden ville søge Rigsdagen, ville erindre, at det er spildt Umage at sende Andragender, som ikke i Forveien have været hos vedkommende Minister, ind til Rigsdagen; det forøger os kun Uleiligheden, og det bliver kun vedkommende Andrager til Tidsspilde og til ingen Nytte for ham. Maaſkee tør jeg ogsaa haabe, at ærede Medlemmer her i Salen ikke ville tage mig det ilde op om jeg tilføjer, at selv om vedkommende Andrager ikke saa usie kjenner den Fremgangsmaade, som man saaledes almindeligviis holder over, da var det ønskeligt, at Medlemmer her i Salen, som jo i Reglen kjende den, ogsaa ville tage Hensyn dertil, naar de modtage Andragender til Indbringelse i Rigsdagen. Hvis dette var flettet i nærværende Tilfælde, vilde Udvalget have været sparet for meget unyttigt Arbejde, thi man

kan jo ikke ganske undslaae sig for, nagtet den Formfeil, der er tilstede, dog at undersøge Andragendet med Bilage, for at see, om der som sagt ikke skulde foreligge saadanne særegne Omstændigheder, som maatte tilraade en Undtagelse fra den omtalte Regel. Dernæst er der 9 Andragender, nemlig Nr. 9 til 18, som foreslaaes henlagte væsentlig af Realitetshensyn, hvilket vil fremgaae af Betænkningen, hvortil jeg i saa Henseende tillader mig at henvise. Kun skal jeg, angaaende det Andragende, der findes under Nr. 7, bemærke, at Udvalget ved Behandlingen af dette Andragende har været i en noget særegen Stilling, hvilket ogsaa fremgaaer af Betænkningen. Nr. 18 er afgjort ved Finantsloven i Overensstemmelse med vedkommende Andrageres Ønske, og man har altsaa tilbage 5 Andragender, som foreslaaes henviste til vedkommende Minister. Det første Andragende, hvorom et Mindretal i Udvalget har gjort Indstilling, er det fra affædiget Capitain Pio. Han var Premierlieutenant i Linien indtil 1842. I Efteraaret 1841 var han reserveret Capitains Anciennetet, og ifølge de Bestemmelser, der udgik fra Regjeringen i Efteraaret 1841, vilde han, hvis han var bleven staaende til Tjeneste til 1ste Juli 1842, ligesom flere andre med ham ligestillede Officerer, være afgaaet med en Pension af 417 Rd. Han var imidlertid syg, var paa Sindssygeanstalten, og da Militairretaten ikke længere vilde bidrage til hans Underhold, blev han affædiget et Fjerdingaar førend de øvrige Officerer, der afgik ved Reductionen, og han blev da affædiget ikke med Pension som Capitain, men med Pension som Premierlieutenant, hvilket giver en Forskjel af 133 Rd. Nu er det en Selvfølge, at den Vedkommende jo intet Netskrav har paa Staten for saa Henseende; men det Mindretal, der indstiller Sagen, har ikke kunnet faae Andet ud, end at det havde været meget billigere og hensynsfuldere, om man havde filllet ham paa samme Maade, som alle de andre Officerer, der afgik ved Reductionen i 1842, og at det kun er den Omstændighed, at han, da det stete, var ved Sygdom forhindret fra at søge, i Genhold til den kongelige Resolution, at gjøre sit formeentlige Villighedskrav gjældende,